

на безспирния му стремежъ къмъ свобода, творчество, величие и напредъкъ, трѣбва да го издигнемъ високо, за да озари съ своитѣ живителни лъчи всички кѣтове на нашата хубава България. И нека всички носимъ въ себе си този огънь, който сгрѣва, обединява сърдцата на всички българи въ обща творческа дейность, въ безгранична любовь и преданность къмъ Родината“.

Много сж случайтѣ, въ които царь Борисъ показва любовь и уважение дори къмъ най-беднитѣ хора отъ народа. Той често обикаля села, паланки и градове, води разговори съ работния селянинъ, разпитва за нуждитѣ му, за поминъка му, насърдчава труда му, за да му вдѣхне вѣра въ плодната българска земя. Нѣма кѣтъ въ нашата татковина да не е познатъ на младия владѣтель. Народнитѣ болки и желанія сж били винаги близко до сърдцето му, като поставя народнитѣ нужди надъ личното си човѣшко благо.

Благодарение на това голѣмо съзнание, което има нашиятъ мѣдъръ царь и неговитѣ сътрудници отъ двадесетъ години, България цѣвна като млада, хубава градина. Миролубивъ по душа, той насочи волята на народа къмъ творчество въ всички отрасли на живота. Самъ високопросвѣтенъ, царь Борисъ искаше знание и свѣтлина за всички — за бедни и богати. Той знаеше,

Князь Борисъ като ученикъ
въ прогимназията